

Arrest

nr. 92 424 van 29 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 27 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 10 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat H. L. LEUNG verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Het door verzoeker niet betwiste feitenrelaas, zoals uiteengezet in de bestreden beslissing, luidt als volgt:

“U verklaarde Kameroense nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X te X. Op 10-jarige leeftijd beseftte u dat u zich aangetrokken voelde tot mannen. Op uw 15 jaar, op 22 maart 2010, begon u een homoseksuele relatie met een zekere R. (...). Nadat jullie uit elkaar gingen, begon u tijdens de maand juni 2011 een homoseksuele relatie met een zekere B. (...), met wie u zes maanden een relatie had, en seksuele betrekkingen had op een studio die gehuurd werd door B. (...). Op 11 september 2011 werd u samen met B. (...) door de huisbaas en de vrouw van B. (...) betrapt, terwijl jullie aan het kussen waren onder een boom. De vrouw van B. (...) deelde dit mee aan uw familie, waarop u uit uw ouderlijk huis

werd gezet. U verbleef daarna bij uw nonkel, maar wanneer deze op bezoek was geweest bij uw ouders, en uw ouders hem hadden verteld over uw homoseksualiteit, werd u door uw nonkel het huis uitgezet. Daarop ging u naar R. (...), met wie u opnieuw een homoseksuele relatie begon in november 2011. Op 20 december 2011 was u samen met R. (...) in een nachtclub, en jullie wilden de liefde bedrijven. U ging naar een herberg om een kamer te huren, maar u kreeg geen kamer daar alle kamers bezet waren. U en R. (...) gingen daarop naar een verlaten huis waar jullie de liefde bedreven. Dit werd opgemerkt door voorbijgangers, die u en R. (...) in elkaar sloegen en mensen optrommelden te komen. De politie kwam erbij en u werd gearresteerd. Uw vriend R. (...) werd naar het ziekenhuis gebracht, maar overleed aan zijn verwondingen. Nadat u anderhalf uur in de cel had gezeten, klaagde u over lichaamsspijnen en werd u door de politie naar het ziekenhuis gebracht. Voor het ziekenhuis gebeurde een ongeluk dat de aandacht van de politieagenten trok, en u wist toen te ontsnappen. U ging naar een voor u onbekend huis, waar een oude vrouw woont. U legde haar uw problemen uit. De zoon van de vrouw in kwestie was een reiziger en hij regelde uw vlucht uit Kameroen. Op 28 januari 2012 verliet u per vliegtuig Kameroen, en u kwam in België aan op 29 januari 2012, waar u asiel aanvraag op 3 februari 2012.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Een eerste middel is afgeleid uit de schending van het redelijkheidsbeginsel. In een tweede middel wordt de schending aangevoerd van de algemene motiveringsverplichting, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 62, 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

2.2. Gelet op de verwevenheid van de twee middelen, worden ze samen beoordeeld.

2.3. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker, die zich verzet tegen de motieven van de bestreden beslissing, in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

2.4. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht, en dan meer bepaald vanuit het oogpunt van de voorwaarden tot toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, zoals uiteengezet in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Daarbij moet in overweging worden genomen wat volgt :

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de*

réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6. De bestreden weigering tot toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus wordt gemotiveerd als volgt :

“Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een ‘gegronde vrees voor vervolging’, zoals bedoeld in de Conventie van Genève, of een ‘reëel risico op het lijden van ernstige schade’, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient opgemerkt dat u, in het kader van uw asielaanvraag, verklaard heeft geboren te zijn op 14 maart 1995. De dienst Vreemdelingenzaken uitte op 3 februari 2012 twijfel omtrent uw beweerdde leeftijd, waarna een medisch onderzoek werd uitgevoerd op 7 februari 2012, ten einde na te gaan of u al dan niet ouder bent dan 18 jaar. Overeenkomstig de beslissing die u werd betekend op datum van 24 februari 2012 door de Dienst Voogdij, betreffende de medische test tot vaststelling van de leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2,2°, 6§2, 1° ; 7 en 8§1 van titel XIII, hoofdstuk 6 “Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen” van de Programmawet van 24 december 2002, gewijzigd bij de Programmawetten van 22 december 2003 en 27 december 2004, tonen de resultaten van de medische test aan dat u zeker ouder bent dan 18 jaar, waarbij 21,3 jaar een minimumleeftijd is. Daarom kunt u niet worden beschouwd als minderjarige. Bijgevolg kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast. U legt ter staving van uw geboortedatum uw Kameroense geboorteakte voor waarop vermeld staat dat u op 14 maart 1995 geboren bent (zie administratief dossier). De discrepantie tussen de door u verklaarde en uit de geboorteakte af te leiden leeftijd enerzijds (17) en de leeftijdsbepaling op basis van de medische tests (21,3) anderzijds, kan als niet redelijk beschouwd worden aangezien het verschil tussen beide leeftijden meer dan drie jaar bedraagt en de beslissing zelfs duidelijk stelt dat uw leeftijd waarschijnlijk zelfs hoger is dan 21,3 jaar. Zoals eerder aangehaald kan u bijgevolg niet als minderjarige beschouwd worden. In het licht van de resultaten van het medisch onderzoek, kunnen de gegevens op de door u voorgelegde geboorteakte - en bijgevolg de authenticiteit en de bewijswaarde ervan voor uw leeftijd - worden betwifteld.

Verder dient te worden opgemerkt dat er geen geloof gehecht kan worden aan de door u opgeworpen vervolgingsfeiten

Gevraagd of u, voordat u naar België kwam, ooit al Kameroen had verlaten, antwoordde u ontkennend (zie gehoorverslag CGVS, p. 9). Gevraagd of u ooit al in het buitenland geweest was, voordat u naar België kwam, antwoordde u opnieuw ontkennend. Geconfronteerd met het feit dat er vingerafdrukken van u teruggevonden zijn, afgenomen in Spanje, en gevraagd of u ooit in Spanje bent geweest, antwoordde u ontkennend en verklaarde u er nooit geweest te zijn. Opnieuw geconfronteerd met het feit dat er vingerafdrukken van u gevonden zijn, afgenomen in Melilla, Spanje op 29 juli 2011, en gevraagd of u dit kunt verklaren, antwoordde u dat u het niet weet en dat u niet weet waar Spanje is. Gevraagd hoe het dan komt dat er vingerafdrukken van u gevonden zijn, afgenomen in Spanje, antwoordde u het niet te weten. Verduidelijkend gevraagd of u ooit in Marokko bent geweest, antwoordde u opnieuw ontkennend (zie gehoorverslag CGVS, p. 9). Gevraagd of u bij uw verklaring blijft nooit Kameroen te hebben verlaten, vooraleer naar België te komen, antwoordde u bevestigend (zie gehoorverslag CGVS, p. 10). Wanneer u – ditmaal nadat u uw asielrelaas vertelde – opnieuw gevraagd werd of u kunt uitleggen hoe het komt dat er vingerafdrukken van u zijn teruggevonden, afgenomen in juli 2011, wijzigde u plots uw antwoord en verklaarde u naar Spanje te zijn gegaan en er nooit asiel te hebben gevraagd (zie gehoorverslag CGVS, p. 29). Gevraagd wanneer u naar Spanje ging, antwoordde u dat u denkt dat het op 29 juli was. Gevraagd waarom u toen naar Spanje bent gegaan, verklaarde u dat dat het enige middel was om naar Europa te gaan. Gevraagd hoelang u in Spanje bleef, verklaarde u zeven maanden, bijna acht. Gevraagd waarom u geen asiel heeft gevraagd in Spanje, verklaarde u dat er vele problemen zijn in Spanje, er geen goeie behandeling was, het er moeilijk voor u was, en u de hele tijd op straat was. Verduidelijkend gevraagd of u zo’n zeven à acht maanden in Spanje bleef, nadat u er toekwam in juli 2011, antwoordde u bevestigend (zie gehoorverslag CGVS, p. 29). Geconfronteerd met het feit dat u voorafgaandelijk verklaarde tijdens die periode een homoseksuele relatie te hebben gehad met B. (...), antwoordde u dat u een relatie had met B. (...) en dat u dan naar Spanje ging. Geconfronteerd met het feit dat u voorafgaandelijk verklaarde dat u samen met R. (...) betrappt werd in

december 2011, verklaarde u na R. (...)s dood naar Europa te zijn gegaan. Opnieuw gevraagd wanneer u naar Spanje ging, antwoordde u juli 2011. Meteen daarna gevraagd wanneer R. (...) stierf, antwoordde u december 2011 (zie gehoorverslag CGVS, p. 30). Wanneer u daarna, op vraag van uw advocate, ter verduidelijking gevraagd werd of u in juli 2011 naar Spanje ging, en er zeven à acht maanden bleef, antwoordde u dat u aankwam in Spanje in juli 2011 en u er zo'n zeven maanden bleef (zie gehoorverslag CGVS, p. 31). Gevraagd wanneer de dingen, die u allemaal had verteld tijdens uw gehoor op het CGVS, dan gebeurden, antwoordde u dat u naar Spanje ging toen u wegging van R. (...). Ter verduidelijking gevraagd of u van juli 2011 tot begin 2012 in Spanje was, antwoordde u bevestigend. Gevraagd of u dus niet in Kameroen was toen, verklaarde u plots het niet te begrijpen en voegde u eraan toe dat R. (...) stierf in 2011. Gevraagd of u dan terugging naar Kameroen, nadat u naar Spanje ging, verklaarde u nooit te zijn teruggegaan en van Spanje naar België te zijn gegaan. Nadat ook uw advocate u het probleem poogde uit te leggen, en vroeg of u zich niet in jaartal vergist had, verklaarde u dat u weet dat uw relatie eindigde in 2011. Wanneer u nogmaals uitgelegd werd dat u zei in Spanje te zijn op het moment van de door u opgeworpen vervolgingsfeiten in Kameroen, verklaarde u plots dat u een fout maakte en voegde er enkel '2010' aan toe. Gevraagd wat er dan gebeurde in 2010, wist u geen enkel antwoord te geven. Het dient vastgesteld dat uw aanvankelijke poging de Belgische asielinstanties opzettelijk te misleiden, alsook uw onvermogen – nadat u uw verklaringen wijzigde – uw voorafgaandelijke verklaringen betreffende de door u opgeworpen vervolgingsfeiten in Kameroen – waarvan u verklaarde dat ze zich voordeden tijdens dezelfde periode als wanneer u in Spanje was - te duiden, fundamenteel afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van het door u opgeworpen asielrelaas. Er kan derhalve geen geloof gehecht worden aan de door u opgeworpen vervolgingsfeiten.

Vervolgens dient opgemerkt dat u enkele verklaringen aflegde die fundamenteel afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van uw – door u beweerde – homoseksuele geaardheid.

Gevraagd hoe u B. (...) ontmoette, verklaarde u hem ontmoet te hebben in een nachtclub in juni 2011 (zie gehoorverslag CGVS, p. 14). Gevraagd hoe jullie een gesprek begonnen, antwoordde u dat u hem zag zitten, u reeds over hem had gehoord en u vrienden wou worden met hem, hetgeen hij accepteerde. Opnieuw gevraagd hoe u een gesprek begon met B. (...), antwoordde u dat u hem groette, u hem zei dat u had gehoord dat hij een goeie motorrijder was en u vrienden wou worden. Verder voegde u eraan toe dat hij u zijn huis toonde, u er van dan af aan naar toe ging, en jullie partners werden. Gevraagd wanneer u wist dat hij homo was, antwoordde u dat u dat wist de dag dat u hem vertelde homo te zijn, en hij u zei dat hij niets van meisjes moest weten. Gevraagd hoe u hem vertelde dat u homo bent, antwoordde u dat u zei dat u homo was en dat u niet langer samen was met R. (...), waarop hij u zei dat hij ook al een partner gehad had. U voegde eraan toe dat u zodanig in hem geïnteresseerd was dat hij aanvaardde een relatie te beginnen. Nogmaals gevraagd hoe u zei dat u homo was, gegeven de vaststelling dat zoiets niet voor de hand ligt in Kameroen, antwoordde u opnieuw – weinig verhelderend – dat u hem zei dat u homo was. U voegde eraan toe dat hij het accepteerde, 'zijnde in dat systeem van leven'. Nogmaals gevraagd hoe u aan B. (...) zei dat u homo was, en of u het dan zomaar uit het niets zei, antwoordde u ontkennend en verklaarde u het hem gezegd te hebben nadat jullie elkaar een tijd kenden, en hij het moest aanvaarden omdat hij zo geboren is in dat 'systeem van leven' (zie gehoorverslag CGVS, p. 15). U verklaarde niet geweten te hebben dat B. (...) homo was, vooraleer u uw homoseksualiteit aan hem meedeelde. Gevraagd of u zijn houding ten aanzien van homoseksualiteit kende, voordat u hem zei dat u homo bent, verklaarde u ontwijkend dat hij reeds in dat systeem van leven was, en het hem dus niet verraste te horen dat iemand homo is. Gevraagd of u wist wat hij van homoseksualiteit dacht, voordat u hem zei dat u homo bent, antwoordde u – wederom ontwijkend – dat u hem zei dat u gay bent en dat dat voor hem normaal is. Gevraagd of u deze reactie had verwacht, antwoordde u ontkennend en voegde u eraan toe verrast te zijn geweest dat hij het ook was. Gevraagd of u dan niet bang was het hem te zeggen – gezien uw verklaring verrast te zijn geweest dat hij ook homo was – antwoordde u ontkennend. U voegde eraan toe dat het een abominatie is, maar dat u uw identiteit moest onthullen. Het dient opgemerkt dat bovenstaande verklaringen allerminst doorleefd overkomen. Dat u, in een homofobe maatschappij als de Kameroense – zomaar aan iemand meedeelt dat u homo bent, zonder bang te zijn en zonder dat u weet welke reactie u kunt verwachten, overtuigt allerminst en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u beweerde homoseksuele geaardheid.

Gevraagd of u meer kunt vertellen over de manier waarop uw relatie met R. (...) startte, verklaarde u dat u hem op 22 maart 2010 bezocht, u met hem praatte, en u samen met hem naar een pornomagazine keek (zie gehoorverslag CGVS, p. 15). Gevraagd welk soort porno dit dan was, antwoordde u 'over mannen'. Gevraagd of u vóór 22 maart 2010 reeds wist dat R. (...) homo was,

antwoordde u ontkennend. Gevraagd of R. (...) toen al wist dat u homo bent, antwoordde u eveneens ontkennend. Gevraagd of het dan niet vreemd was dat hij pornografisch materiaal van homoseksuele aard had, gezien geen van jullie beiden op de hoogte waren van elkaars geaardheid, antwoordde u ontwijkend dat hij het niet wist (zie gehoorverslag CGVS, p. 16). Gevraagd hoe hij aan dat pornomagazine raakte, antwoordde u dat hij reeds 18 jaar oud was, en dat mensen in Kameroen die 18 jaar oud zijn, de vrijheid hebben te doen wat ze willen. Verduidelijkend gevraagd of het een homomagazine betrof, antwoordde u bevestigend. Opnieuw gevraagd of dat niet raar is dat R. (...) dergelijk magazine had, gegeven uw verklaring dat jullie nog niet op de hoogte waren van elkaars homoseksualiteit, antwoordde u ontkennend en verklaarde u die vrijheid te hebben in Afrika. **Het dient** opgemerkt dat bovenstaande verklaringen geen enkele blijf geven van enig doorleefd karakter. Dat R. (...) en u, zonder op de hoogte te zijn van elkaars homoseksualiteit, samen een pornomagazine van homoseksuele aard aan het bekijken waren en u niet in staat bent enig zinnig antwoord te geven op de vraag of dat niet vreemd was, weet niet te overtuigen. Uw verklaringen, dat 'je in Afrika die vrijheid hebt zoiets te doen', vergroten enkel de niet-doorleefdheid van uw verklaringen. U verklaarde immers zelf dat homoseksualiteit een abominatie is in Kameroen, bij wet verboden op straffe van opsluiting, en u zelfs poogde uw homoseksualiteit te verbergen. Dat u zich geen vragen stelde bij het pornomagazine van R. (...) en u, gevraagd of dat dan niet vreemd was dat hij dat had, enkel weet te verklaren dat men in Kameroen vrij is om dat te doen wat men wil wanneer men 18 jaar oud is, doet verder afbreuk aan de reeds aangetaste geloofwaardigheid van de door u opgeworpen homoseksuele geaardheid.

U verklaarde verder met R. (...) de gewoonte te hebben gehad elkaar thuis op te zoeken en in elkaars kamer seks te hebben met elkaar (zie gehoorverslag CGVS, p. 16). Gevraagd of dat niet riskant was, seks hebben met een andere man in uw kamer, antwoordde u ontkennend en verklaarde u dat ze niet wisten dat u zo'n gedrag had. Gevraagd of u dan niet bang was om betrappt te worden terwijl jullie seks hadden in uw kamer, antwoordde u ontkennend en verklaarde u dat niemand zou verwachten dat jullie zo'n gedrag hadden. U verklaarde dat mensen uit uw wijk u en R. (...) later begonnen te verdenken een relatie te hebben (zie gehoorverslag CGVS, p. 17). Gevraagd door wie jullie verdacht werden, antwoordde u door mensen vanuit de wijk. U weet echter geen enkele naam te noemen. Gevraagd waarom u en R. (...) verdacht werden, verklaarde u dat dit kwam omwille van jullie vreemd gedrag. U voegde eraan toe dat jullie hand in hand door de wijk liepen, elkaar soms omhelsden en 'aan elkaar hingen' in de wijk. Verduidelijkend gevraagd of jullie hand in hand in uw wijk rondliepen, antwoordde u bevestigend en voegde u eraan toe dat jullie elkaar ook kusjes gaven en elkaar omhelsden. Gevraagd of u dan niet bang was dat mensen het misschien wel eens te weten zouden komen dat jullie een relatie hadden, antwoordde u ontkennend en verklaarde u dat ze niet konden weten dat jullie een relatie hadden. Gevraagd of u dan niet dacht dat mensen u zouden verdenken, gegeven uw voorgaande verklaringen betreffende de manier waarop u en R. (...) in de wijk rondliepen, antwoordde u dat dat zo is in Afrika, dat men hand in hand loopt en soms kussen geeft. Gevraagd waarom, gegeven uw verklaring dat 'dat zo is in Afrika', men u en R. (...) dan verdacht een relatie te hebben, verklaarde u dat homoseksualiteit niet aanvaard is in Afrika, en mensen het er enkel doen als teken van groet. Geconfronteerd met het feit dat u verklaarde veel meer te doen dan enkel groeten, antwoordde u bevestigend. U verklaarde met uw tweede homoseksuele partner B. (...), betrappt te zijn geworden toen jullie aan het kussen waren, zittend onder een boom achter het appartement van de huisbaas van uw homoseksuele vriend B. (...). Gevraagd of dat niet gevaarlijk was, buiten kussen met uw vriend, antwoordde u dat u wist dat er niemand was, dat u achter het huis zat en de emoties opkwamen. Gevraagd of u dan niet bang was toen jullie onder de boom aan het kussen waren, antwoordde u dat jullie achter het huis zaten en niemand jullie kon zien. Het dient vastgesteld dat bovenstaande verklaringen het ongeloofwaardige karakter van uw verklaringen betreffende de door geopperde homoseksuele geaardheid, versterken. Uw verklaring, dat u samen met uw homoseksuele vriend op straat rondliep, hand in hand, jullie elkaar op straat kusten en elkaar omhelsden, komt absoluut niet doorleefd over. Dat u als homoseksueel in Kameroen, uw geaardheid verbergend en op de hoogte van het homofobe karakter van de Kameroense maatschappij, alsook van de wettelijke criminalisering van homoseksualiteit in Kameroen, op straat in uw eigen wijk kust met uw vriend, hem omhelst en hand in hand rondloopt, weet het CGVS op geen enkele wijze te overtuigen. Uw verklaring onder een boom, achter het huis van uw partner zijn huisbaas, te hebben zitten kussen, zonder stil te staan bij het eventuele risico hiervan, bevestigt enkel deze vaststelling.

Gevraagd wat er in u omging, toen u besefte homoseksueel te zijn, antwoordde u dat, toen u het zich realiseerde, u zich ook realiseerde dat u moest genieten van het systeem van het leven (zie gehoorverslag CGVS, p. 26). Gevraagd wat u precies bedoelt met 'genieten van het systeem van het leven', antwoordde u dat u er steeds van genoot in het gezelschap van jongens te zijn. Gevraagd of u het moeilijk heeft gehad om uw eigen homoseksualiteit te aanvaarden, antwoordde u dat u uw

partner ontmoette op uw vijftiende, u met hem een relatie begon nadat jullie kusten, en dat u wou verdergaan met het systeem van het leven. Gevraagd of u op dat moment wist dat mensen in Kameroen homoseksualiteit niet aanvaarden, antwoordde u bevestigend. Gevraagd hoe u omging met de wetenschap homoseksueel te zijn, én dat mensen in Kameroen dit niet graag hebben, antwoordde u enkel dat u hoorde dat als iemand als homo betrapt wordt, dit een groot probleem is. Gevraagd of u het moeilijk heeft gehad met uw besef homoseksueel te zijn, antwoordde u enkel dat u er op het einde veel problemen mee kreeg. Gevraagd of u, voor uw problemen begonnen, het er moeilijk mee had uw eigen homoseksualiteit te aanvaarden, antwoordde u ontwijkend dat u op het einde veel problemen had en mensen wisten welk soort persoon u was. Wanneer u de vraag opnieuw werd gesteld, antwoordde u wederom ontwijkend dat u na een jaar bij uw partner, problemen kreeg. Gevraagd hoe u uw toekomst in Kameroen zag, toen u besepte homoseksueel te zijn, antwoordde u dat u dacht dat u op een dag misschien problemen zou krijgen (zie gehoorverslag CGVS, p. 26). Gevraagd of u blij was met het besef homoseksueel te zijn, dan wel het niet leuk vond, antwoordde u dat u altijd blij was in het gezelschap van jongens te zijn. Gevraagd wat u deed om te weten of iemand homoseksueel is, wanneer u zich tot iemand aangetrokken voelde, antwoordde u ontwijkend dat u, nadat u wegging van R. (...), u B. (...) contacteerde en u na een tijdje ontdekte dat hij ook homo was. Gevraagd of er in Kameroen organisaties bestaan die opkomen voor de rechten van homoseksuelen, antwoordde u dat er een persoon is die kijkt naar de situatie van homoseksuelen, en dat deze Alice Nkom heet. Gevraagd wat Alice Nkom dan heeft gedaan, antwoordde u het evenwel niet te weten. Opnieuw dient vastgesteld dat uw verklaringen helemaal niet van enige doorleefdheid getuigen. De manier waarop u telkens poogt de u gestelde vraag te ontwijken met een niet ter zaken doend antwoord, alsook uw verklaring 'steeds blij te zijn' in het gezelschap van jongens, wanneer u gevraagd werd hoe u uw besef van uw eigen homoseksualiteit meemaakte, alsook uw verklaringen pas later problemen te hebben gehad, wanneer u gevraagd werd of u zich realiseerde dat uw geaardheid mogelijks problematisch zou kunnen zijn in een land als Kameroen, doen verder ernstig afbreuk aan de reeds fundamenteel aangetaste geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende de door u geopperde homoseksuele geaardheid.

Gegeven bovenstaande vaststellingen, dient geconcludeerd dat u de door u beweerde homoseksuele geaardheid, niet aannemelijk heeft kunnen maken. Gegeven bovenstaande verklaringen betreffende uw verblijf in Spanje, alsook uw onvermogen uw homoseksuele geaardheid enigszins aannemelijk te maken, kan derhalve geen enkel geloof gehecht worden aan de door u opgeworpen vervolgingsfeiten.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen, heeft u dan ook niet aannemelijk gemaakt dat in uwen hoofde een 'gegronde vrees voor vervolging', zoals bedoeld in de Conventie van Genève, in aanmerking genomen kan worden, of dat u, bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong, een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, zou lopen.

De authenticiteit van de geboorteakte die u voorlegt werd reeds hoger betwijfeld gezien het resultaat van het leeftijdsonderzoek. Bovendien bevat een dergelijk document geen enkel objectief element (foto voorzien van een stempel, vingerafdrukken, handtekening, biometrische gegevens) waarmee bewezen kan worden dat u wel degelijk de persoon bent die door dit document wordt bedoeld. Dit is dus geen bewijs van uw identiteit of leeftijd. Aangezien uw relaas over het geheel genomen niet geloofwaardig genoeg is, kan het Commissariaat-generaal uw identiteit niet als bewezen beschouwen enkel op basis van uw verklaringen en dit document. Verder bezit het door u neergelgde geboortecertificaat geen relevantie in het kader van uw asielrelaas. Ten slotte kan nog gewezen worden op de informatie waarover het CGVS beschikt (zie kopie in uw administratief dossier) waaruit blijkt dat Kameroense documenten gemakkelijk frauduleus verkregen kunnen worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2.7.1. Verzoeker stelt formeel te zijn wat betreft de geboortedatum die uit zijn geboorteakte blijkt en wijst erop dat het medisch onderzoek niet sluitend is en dat hij er wellicht ouder uitziet dan zijn leeftijd.

2.7.2. Daargelaten de vaststelling dat het motief aangaande de leeftijd van verzoeker, en de daaraan verbonden conclusie dat hij niet als minderjarige kan worden beschouwd, in wezen betrekking heeft op de procedurele gevolgen van de asielaanvraag en niet als dusdanig op het onderzoek naar de vervolgingsvrees zelf, blijkt uit de beslissing van de dienst Voogdij die zich in het administratief dossier bevindt dat verzoeker meer dan 18 jaar oud is, “waarbij 21,3 jaar een minimum leeftijd is”. Gelet op het privilège du préalable dat aan deze beslissing kleefde -de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om de wettigheid ervan te beoordelen en verzoeker toont niet aan dat hij ertegen een annulatieberoep heeft ingediend bij de Raad van State, laat staan dat zou zijn aangetoond dat deze beslissing onwettig zou zijn bevonden- zijn de verklaringen van verzoeker omtrent zijn leeftijd niet geloofwaardig.

2.8. De bestreden beslissing is, wat de ongeloofwaardigheid van de vervolgingsvrees en, in het algemeen van verzoekers beweerde homoseksuele geaardheid betreft, gestoeld op de bevinding dat (i) verzoeker de vermeende vervolgingsfeiten die zouden hebben plaatsgevonden in Kameroen, situeerde tijdens een periode waarin hij in Spanje verbleef, (ii) verzoeker in een homofobe maatschappij zomaar aan iemand meedeelt homo te zijn, (iii) verzoeker zonder de geaardheid van R. (...) te kennen, samen met hem in een homopornomagazine keek, waarvan hij verder niet op plausibele wijze kon verklaren hoe R. (...) aan dat magazine kwam, (iv) verzoeker samen met zijn homoseksuele vriend hand in hand rondliep op straat, elkaar omhelsden en kusten en ook verder niet stilstond bij het risico dat hij liep toen hij met zijn partner zat te kussen achter het huis van de huisbaas, hetgeen niet te rijmen valt met het feit dat hij zijn geaardheid verborgen hield in zijn land waar een criminalisering van homoseksualiteit in voege is, en (v) verzoeker geen doorleefde verklaringen aflegde met betrekking tot het ontdekken van zijn geaardheid en de manier waarop hij dat heeft ervaren.

2.9.1. Met betrekking tot het motief in de bestreden beslissing inzake verzoekers verklaringen over zijn verblijf in Spanje, doet verzoeker gelden dat dit niet relevant is aangezien hij wel degelijk homoseksueel is en derhalve in Kameroen gevaar loopt op vervolging en dat de verwerende partij zelf toegeeft dat Kameroen een homofobe samenleving is waar homoseksualiteit een abominatie is, bij wet verboden op straffe van opsluiting. De verwerende partij heeft nooit grondig onderzocht of verzoeker daadwerkelijk homoseksueel is.

2.9.2. Verzoeker kan niet worden bijgetreden : met betrekking tot de aangevoerde seksuele geaardheid leidt de vaststelling dat de aangevoerde vervolgingsfeiten en de plaats waar deze zich volgens verzoekers verklaringen situeren -uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing dienaangaande blijkt dat verzoekers initiële verklaringen met betrekking tot de vermeende feiten in Kameroen niet te rijmen vallen met zijn latere verklaringen over zijn verblijf in Spanje op dat ogenblik, hetgeen deze feiten volstrekt ongeloofwaardig maakt - dan ook tot de ongeloofwaardigheid van de aangevoerde seksuele geaardheid. De aangevoerde feiten en context zijn immers wezenlijk verbonden met verzoekers vermeende geaardheid en beleving; aldus kan niet worden ingezien dat hij hieromtrent de waarheid geweld zou aandoen mocht zijn relaas (en geaardheid) stroken met de realiteit. Het desbetreffend motief, dat verder niet *in concreto* wordt betwist, blijft dan ook onverminderd overeind als zijnde relevant voor de beoordeling van de kwestieuze asielaanvraag. Daarbij komt nog dat uit de overige motieven van de beslissing wel degelijk blijkt dat de verwerende partij heeft onderzocht of geloof kan worden gehecht aan verzoekers homoseksuele geaardheid, zodat hij niet kan worden bijgetreden waar hij stelt dat nooit grondig werd onderzocht of hij daadwerkelijk homoseksueel is. Hij werd tijdens het gehoor wel degelijk in de gelegenheid gesteld om aan de hand van doorleefde en plausibele verklaringen zijn geaardheid aannemelijk te maken, doch is daarbij in gebreke gebleven, zoals uit de bestreden motivering blijkt. De vaststellingen van de verwerende partij dienaangaande zijn pertinent, nu ze betrekking hebben op de ontdekking en beleving, door verzoeker, van zijn homoseksuele geaardheid en zijn houding in de homofobe maatschappij die Kameroen is. Het komt hem derhalve toe deze bevindingen *in concreto* te weerleggen.

2.10.1. Verzoeker wijst erop dat homoseksuele mensen een soort van zesde zintuig hebben, een “gaydar” waarmee zij kunnen weten wie al dan niet homoseksueel is. Dit gegeven is wetenschappelijk bewezen en verzoeker en zijn homoseksuele partners wisten het dus van elkaar nog voor zij het openlijk verklaarden. Voorts stelt hij te weigeren te capituleren voor een homofobe maatschappij en daarom, binnen de perken van de redelijkheid, openlijk uitkwam voor zijn geaardheid. Hij was toch al alles kwijt en door zijn familie in de steek gelaten en had dus niet meer veel te verliezen.

2.10.2. Verzoekers uitleg overtuigt niet, nu uit het gehoorverslag blijkt dat hij uitdrukkelijk verklaarde niet te weten dat B. (...) homoseksueel was én verrast te zijn geweest toen hij zei dat hij ook homoseksueel

was (gehoorverslag CGVS, adm. doss. stuk 3, p. 15). Dat verzoeker wist dat B. (...) dezelfde geaardheid zou hebben gehad nog voor daar openlijk over werd gesproken, omwille van een "gaydar", gaat dus, gezien zijn eerdere verklaringen niet op. Eenzelfde vaststelling dringt zich op ten aanzien van verzoekers houding ten opzichte van R. (...): ook hier verklaarde verzoeker, tot op het ogenblik dat ze samen naar een homopornomagazine keken, niets te weten van diens geaardheid (*ibid.*), zodat ook hier verzoeker niet plots, en *post factum* kan voorhouden dat hij het wel wist of veronderstelde omwille van die "gaydar".

Waar verzoeker betoogt dat hij niet capituleert voor een homofobe maatschappij en binnen de perken van de redelijkheid openlijk uitkwam voor zijn geaardheid, moet erop worden gewezen dat hij tijdens het gehoor verklaarde dat, toen mensen in de wijk hem en zijn toenmalige vriend R. (...) begonnen te verdenken van een ongeoorloofde relatie en zelfs toen hun familie hen dwong om de waarheid daarover te vertellen, zij allebei bleven zwijgen en verklaarde: *"Ik, noch R. (...) zeiden ooit de waarheid"* (gehoorverslag CGVS, adm. doss. stuk 3, p. 12), dat *"niemand zich (zou) hebben ingebeeld dat we zo'n gedrag hadden"* (*ibid.* p 16) en dat hij en R. (...) poogden te verbergen dat ze homoseksuelen waren (*ibid.* p 17). Voorts verklaarde verzoeker ook meermaals dat homoseksualiteit een abominatie is in zijn land en dat *"mensen (...) zich nooit zouden inbeelden dat we zo waren. Dat bestaat niet in ons land"* (*ibid.* p 22 -23). Op de vraag of verzoeker soms dingen deed om zijn homoseksualiteit te verbergen antwoordde hij bevestigend: *"Ja, zoals tijdens de verdenkingen, we hingen steeds rond in de wijk quarter, dan stopten we daar mee"*. De Raad kan dus alleen maar vaststellen dat verzoekers verklaringen omtrent het uitkomen voor zijn geaardheid niet coherent zijn –zo zegt hij eens daarover nooit de waarheid te hebben verteld en dan weer er openlijk voor te zijn uitgekomen- zodat er geen enkel geloof aan kan worden gehecht. Bovendien stroken verzoekers verklaringen omtrent de ontdekking van zijn geaardheid niet met het heersende klimaat jegens homoseksuelen in Kameroen. Redelijkerwijze kan immers worden aangenomen dat verzoeker enig gevoel van vertwijfeling zou hebben gekend of zich in een overwegende heteroseksuele en homofobe omgeving toch minstens zou hebben gerealiseerd dat hij afweek van de heersende norm. Blijkens zijn verklaringen ervoer hij zijn geaardheid, toen hij die ontdekt, echter niet onmiddellijk als problematisch: verzoeker verklaarde wel dat hij dacht misschien ooit op een dag problemen te krijgen maar antwoordde op de precieze vraag of hij blij was met het besef homo te zijn of dat niet leuk vond, altijd blij te zijn en blij te zijn als hij in het gezelschap van jongens was. Dit is in de geschetste context niet aannemelijk, net zomin als verzoekers verklaring nu, in zijn verzoekschrift, dat hij weigert te capituleren voor de homofobe maatschappij. Ook daarover legde verzoeker overigens, zoals reeds gesteld, geen eenduidige verklaringen af.

2.11. Voormelde vaststellingen doen besluiten dat verzoekers verklaringen inzake zijn homoseksuele geaardheid, en de daaraan gerelateerde problemen in Kameroen, ongeloofwaardig zijn. De Raad oordeelt dan ook dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen op grond van verzoekers ongeloofwaardig bevonden geaardheid. Er worden geen andere elementen aangebracht die de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zouden kunnen verantwoorden, en het dossier brengt dergelijke elementen evenmin aan het licht. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan derhalve niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Geen van beide middelen kunnen worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS